

"MATELOT"

Supliment al Revistei "România Maritimă și Fluvială. Magazin"
Periodic al LIGII NAVALE ROMÂNE

Nr. 4 / 15 DECEMBRIE 2006

Florin Gusman, Nicolai Stănciulescu, Florin Oprea,
Cristian Cazacu, Mihai Lucian Căciuleanu, Ilarion Barbu

Colegiul de redacție al acestui număr vă urează: LA MULȚI ANI ! pentru anul 2007

Prietenul meu de la SWAT și sistemul medical din ROMÂNIA

Ca fiecare bun creștin, uneori, sâmbăta sau duminica mă duc împreună cu unii membri din familie la cimitir să ne reculegem la mormintele celor dragi nouă, dar dispăruți. Același lucru s-a întâmplat și în urmă cu câteva săptămâni când rugat de mama soției, ne-am deplasat la cimitirul din satul Bălăceanca unde răposatul socru-meu **se odihnește** din anul 1982. În acest răstimp am trecut de mai multe ori pe la acest cimitir. Până acum totul a fost normal și nu au existat probleme.

De această dată, în timp ce curățam mormântul de iarbă apare un tânăr uscățiv la față, înalt la vreo 1,65 metri, cu o căciuliță pe cap model M.I., într-o pijama jerpelită, pe deasupra purtând un halat din molton vișiniu la culoare, având mâinile în buzunar, ne adresează: "**Dumnezeu să-l ierte și să -l odihnească**".

Îi mulțumim, și ne vedem de treabă. Individul rupe tăcerea și ne cere să-i dăm ceva bani pentru mâncare deoarece este internat în spital și nu le dau o mâncare care să poată fi mâncată.

Onorăm solicitarea și-l întrebăm de ce a ajuns în spital. Răspunsul : „**Am refuzat să devin traficant de droguri când m-am întors din Irak**“ ne dă de gândit.. - **Și ?**. - **Un mafiot m-a lovit cu gipsul de la mână pe care presărase sticlă spartă, iar acum sunt în refacere**. - **Dar ce ai căutat în Irak ?** - **Am luptat la Beretele Negre, am făcut parte din trupele SWAT și m-am întors acasă pentru că CIP-ul implantat pentru a putea fi urmărit prin satelit, începuse să fie resorbit de organism**. - **Poftim?**. - **DA**.

Între timp omul binevoitor s-a dus și a aruncat iarba curățată de noi. Nedumerit mi-am pus câteva întrebări și-l așteptam să se întoarcă.

Până să se întoarcă, mai vin pe rând vreo trei bolnavi să ceară bani. Li se oferă pomană: gogoși calde cumpărate de soacra mea și sticle de suc. Nu sunt satisfăcuți, insistă după bani. Cu un oarecare respect îi trimit la plimbare.

Se întoarce tânărul și-l întreb, - **Măi omule, dar ăia din trupele SWAT sunt înalți și bine făcuți, pe când tu ?**. - **Păi și eu am avut vreo doi metri dar acum de când cu boala am mai pierdut din înălțime și am slăbit, asta este**. - **Dar cum ai ajuns acolo în trupe, ce școli ai făcut?**. - **Liceul cu Bac-ul luat**. - **Doar atât ?**. - **Da, dar am terminat liceul cu medie foarte mare și m-au recrutat direct**. - **Cu ce medie ai terminat liceul ?**. - **Cu media 10,45**. - **?????**

Mă lămuresc, ce este și cu veteranul SWAT, dar mă uit întâmplător spre gardul spitalului prin care acesta trecuse mai devreme și nu-mi vine să cred. Vreo zece persoane se strecurau prin gard la intervale scurte de timp cu intenția să ajungă la noi. Mă văd nevoit, să le somez pe doamne, să termine mai repede curățatul ierbii, pentru a pleca.

Sunt înțeles și ne îndepărtăm în grabă spre poartă, însă fără multe șanse.

Grupul se înșirase pe aleia principală cerându-ne fiecare bani pentru mâncare. I-am refuzat politicos pe fiecare în parte și ne-am îndepărtat în grabă.

Pe drumul spre casă, am mai făcut câteva remarci negative asupra sistemului medical din ROMÂNIA. (În urma concursului pentru postul de director, Spitalul de Psihiatrie "Domnița Bălașa" din Bălăceanca a rămas fără nici un candidat, cei doi aspiranți, obținând nota șase și, respectiv, trei. - Sursa Ziarul Gândul - 23.11.2006).

Florin GUSMAN

TRENUL

Într-o după-amiază plictisitoare, de studiu individual din timpul Institutului de Marină, prin 1983, o idee nu-mi dădea pace: **Cum să fac să se observe mai bine trecerea timpului până la absolvire?** Ne cam săturasem de militărie și până în 1985 era cale lungă. Priveam harta României agățată pe un perete și călătoream cu gândul spre meleagurile Banatului, atât de dragi mie, năpădit de amintiri frumoase.

Deodată ideea se arată! Un an are 365 de zile. Atunci 4 ani de Institut au 1460 km. Cine va merge pe acest traseu? **Trenul liberării** de bună seamă! Entuziasmat le expun și colegilor ideea. Și are mare succes! Alegem un traseu pe hartă de 1460 km. care trece prin toate regiunile țării, și prin orașele colegilor. Și mai stabilim un lucru foarte important: când ajunge **Trenul** în orașul natal, respectivul sau respectivii colegi fac cinste! Iată cum întreg 132-C se animă brusc. Trecem la fapte și marcăm drumul cu o dungă lată de culoare roșie. Și drumul pleacă dinspre Orșova, mai precis dinspre Mehadia copilăriei mele, urcă prin Banat, prin Reșița și Timișoara, apoi Arad, Oradea, Cluj, trece munții în Bucovina, străbate Vicovul de Sus și cel de Jos (de unde erau colegii nostri Carcea și Breabăn) apoi Suceava, coboară spre Roman trece prin Galați și Brăila, prin Urziceni spre București și de acolo în linie dreaptă spre Constanța. Ne desăvârșim opera apoi o udăm cu vermut și cu bitter

(astea se găseau la „Alimentara” de la „Marinarul”). Înegrim o porțiune din drumul parcurs spre a-l „aduce la zi” și gata! Întreg batalionul 2 se perindă prin fața hărții de la 132-C de care suntem foarte mândri. Zilele se succedau, cursuri, studiu, sesiune, pregătire militară, gărzi, plantoane dar și **Trenul** înghițea kilometri, bucurându-ne. Unii profesori se mai uitau la dunga roșu cu negru de pe hartă, întrebându-ne ce e cu ea. „O hartă veche, așa am primit-o și noi de la magazie”, răspundeam curioșilor. Era secretul nostru, nici măcar turnătorii nu-l raportaseră comandantului de companie.

Într-o zi geroasă, nu facem A.E.N. (aparate electrice de navigație) la laborator, ci vine CR1 Scărișoreanu să predea la clasă. De cum intră pe ușă ordonă să dăm căciulile și fularele jos și să rămânem în ținută regulamentară (era februarie și nu aveam nici un fel de căldură). Rămâne și el în veston și începe ora. Pe măsură ce trece timpul se face roșu-violaceu de frig. Noi la fel. La un moment dat îi pică privirea pe hartă. Ce reprezintă linia asta roșie?, întreabă CR1 Scărișoreanu. Raportăm: „este un drum roman, harta provine de la cabinetul de istorie” - vine replica din clasă. Aha! și predarea continuă preț de vreo 10 minute. „Da’ ce drum roman este ăsta? Nu știm, vă raportăm, că noi așa am primit harta de la magazie”. Aha! și CR1 Scărișoreanu continuă să ne povestească despre nu știu ce sondă, dar oarecum distrat, cu gândul vizibil în altă parte. Deodată fața i se luminează, încremeni și cu tot gerul din clasă începem să transpire abundent. „**Trădare! Trădare! Înaltă trădare!**” Strigă cu glasul înecat de un plâns nervos. „Ardealul împărțit în două! Moldova pe jumătate! Bucureștiul! Bucureștiul nostru, capitala Țării despărțită în două precum Berlinul! Vai ce rușine! Vai ce complot! Într-o școală militară!” Și CR1 Scărișoreanu părăsi clasa vorbind singur pe holurile răsunătoare, uitându-și până și cascheta în cuier. Abia după câteva minute am realizat grozăvia petrecută în mintea dragului nostru profesor de AEN. În drumul **Trenului** văzuse o graniță trasată de o mână criminală!

În scurt timp ușa clasei fu izbită cu violență de perete și în prag apăru CR3 Stricescu, comandantul de batalion cu CR1 Scărișoreanu bătăind și vorbind fără șir.

- „Voicilă! ia comanda clasei și o conduci la areeest!” horcăi Stricescu cu glasul atacat de tutun. „Membri de partid vor fi excluși iar vooi, voooi în totalitate veți fi deferiți Tribunalului Militar și îndepărtați din școală” mai orăcăi el, încântat de gravitatea momentului. Situația devenea oarecum tragi-comică. Ei chiar o luaseră în serios! Am rămas câteva ore consemnați în clasă (sărind și masa de prânz) timp în care fel de fel de „grade” și oameni ai muncii în civil se vânzoleau pe platou. Apoi am fost audiați la Partid și de CI- stul unității. Într-un târziu, după ce cazul a fost dezbătut la cele mai înalte nivele, au realizat că fusese o glumă a unor studenți de 20 de ani, și au confiscat harta.

Singurul care ne-a privit cu suspiciune și răceală până când am terminat școala a rămas CR1 Scărișoreanu – vajnic absolvent al Academiei Frunze.

DACIADA, CUPONIADA, DOSARIADA ȘI CE O MAI URMA

Termenii nu reprezintă competiții sportive în sensul adevărat al întrecerilor, deși așa ar părea la prima vedere, sunt niște acțiuni speciale apărute în diferite faze ale evoluției societății românești.

“**Daciada**” a fost un fel de “întrecere sportivă de masă” în general obligatorie, dar a avut clar o conotație politică, o acțiune forțată pentru a dovedi lumii ce buni sportivi a creat regimul comunist și ce sănătoasă este nația română.

A urmat “**Cuponiada**”, o altă acțiune antrenantă cu tentă de masă, desfășurată într-un ritm rapid, prin care au fost distribuite către populație cupoane acordate pentru bunurile întregului popor (un număr de acțiuni/cupon care să satisfacă pe fiecare contribuabil prin transferarea industriei megalomane a fostului conducător).

Lumea a fost super-încântată la începutul anilor `90, să simtă că sunt acționari, capitaliști într-o industrie în declin, deși aceste acțiuni reprezentau foarte puțin din quantumul de 100% al acțiunilor pe care le întrunea o unitate de stat. Grosul era la CIMS, ulterior FPS sau FPP. Niciodată populația nu a avut vreun vot decisiv în strategia respectivelor întreprinderi și nici dividende nu a prea luat, motivul principal de aburire consta în faptul că **profitul a fost reinvestit** și nu primeau decât 100.000-800.000 ROL la 4 ani, la valoarea actuală, dacă îi primeau și pe aceștia. Mulți au vândut respectivele cupoane pe nimic.

Acum suntem în etapa “**Dosariada**”. De ce acum? De ce nu în 1990-1991? Simplu, pentru că atunci se reorganizau instituțiile care asigurau securitatea statului și se reorganizau pe grupuri de interese foștii activiști de partid, de această dată pe criterii de influență și vechi cunoștințe care aveau deja un oarecare capital sau dornici de înavuțire rapidă, formând noul sistem capitalist coordonat doar de ei, în vederea acumulării de capital prin orice mijloace (mediul legislativ neexistând sau fiind ambiguu cu multe lacune, în formare, creeat uneori la repezeală pentru interesele lor).

Cine a avut acces la acest capital. Nu știți sau vă faceți că nu știți?

Au existat 2 căi majore : prima cale prezentată mai sus și cea de a II-a creată de lumea interlopă (economia subterană) care a funcționat și funcționează și în prezent în paralel cu prima cale.

O să mă refer doar la prima cale, care a creat condițiile dezvoltării celei de a II-a (ea exista și în sistemul comunist, dar funcționa la un alt nivel).

În primul rând s-a creat o structură politică (din eșalonul II al PCR) post-revoluționară, care a manipulat masele de oameni prin cunoștințele (pregătirile) căpătate de-a lungul perioadei comuniste.

După ce populația a fost păcălită (gen: vin moșierii și burghezii sau aberații de genul “Noi nu ne vindem țara” și multe altele, pe care cu siguranță le cunoașteți -vezi mineriadele) și s-a stabilizat situația politică din țară, s-a procedat la regrouparea pe criterii economice. Mulți ofițeri din M.I., M.Ap.N. transferați la M.A.E. în Direcții de Specialitate, Consulate sau Ambasade și/sau împreună cu foști activiști din forurile superioare ale PCR cu relații în comerț exterior, profitând de cunoștințele din diversele piețe de desfacere de pe mapamond, au fost numiți (cu sprijin politic) în funcții cheie ale economiei românești, în administrații (CIMS, FPS, FPP, Bănci, Administrații publice centrale și locale), având astfel o încrengătură de relații profesionale, de partid, prietenești și familiale, pe grupuri de interese bine stabilite, care nu aveau cum să se deconspire în acel moment. Ar fi fost chiar tâmpiți.

S-au distrus numeroase dosare de securitate și de partid (vezi cazul Berevoiești). Astfel prin mai multe guvernări, relațiile s-au consolidat, poporul era în continuare manipulat, s-au produs sumedenie de evaziuni fiscale, credite fără acoperire acordate de bănci, care au produs dezastrul din sistemul bancar, pierderile fiind suportate de la bugetul de stat. Toate acestea s-au petrecut sub ochii noștri, mulți dintre “băieții buni” acumulând capital, prin firmele create care s-au dizolvat sau și-au schimbat denumirea, astăzi prospere, având în continuare sprijin politic.

Când spunea, nu cu multă vreme în urmă, un fost Președinte al României, că a fost răpus de sistem, avea dreptate, nu știu cum a fost atât de naiv (sau așa trebuia să pară?) că se poate lupta cu această vastă și bine organizată structură de tip mafiot.

Când a fost dânsul la guvernare, acele relații ale organizației erau bine puse la punct. A reușit, poate să mai scadă din avântul afacerilor mai mult sau mai puțin dubioase. (PNȚCD-ul a căzut în cursă și a ieșit șifonat de pe scena politică). A fost jocul “Caracatiței”.

De ce acum, Dosariada ?

Pentru că este o răfuială cu tentă politică, trebuie plătite niște polițe acumulate în ani de dispute politico-economice, generate de suprapuneri de interese sau acaparări a unor zone de influențe economice de către unii fără permisiunea altora.

Dar să nu credeți că vor fi afectați "baștani", ci cei din eşaloanele următoare ale "organizației" care încearcă acum, unii să intervină politic iar alții să acumuleze capital în continuare, mai mult decât au agonisit până în prezent și care se avântă în alte zone de influență economică, unde nu le este permis.

Acum, pentru că marile dosare sunt distruse cu certitudine, inclusiv microfilmele lor, copiile neavând nici o relevanță în justiție și pentru a arăta Europei ce curați suntem și că acum se dă totul pe față.

O mare eroare ar fi să credem că vor apărea dosare ale vechilor securiști sau informatori, care după 17 ani de la "Revoluție", ba nu mai sunt, ba sunt pensionați de mult și cu averile transferate urmașilor.

Acum se încearcă aburirea populației cu dosarele sportivilor și preoțimii. Da, trebuie și acestea cunoscute, dar trebuie publicate inclusiv pe internet dosarelor politicianilor, acționarilor și administratorilor marilor firme, celor din structurile de conducere ale administrațiilor publice centrale și locale, începând cu cei mai vârstnici.

Revenind la flota noastră civilă sau militară, nu vi se pare suspect că după 1989 nu se cunosc nici acum, adică nu au fost făcute publice numele celor care au activat în C.I. și care au lezat interesele navigatorilor români precum și acelor care au activat la "Poarta 2" Constanța și care au umilit în nenumărate rânduri Comandanți, Șefi Mecanici, Ofițeri, Șefi de Echipaje, Timonieri, Motoriști și Marinari din flota maritimă comercială pentru diverse situații, printre care și cele cauzate de rămânerea "Afară" a unor colegi de-ai noștri sau "Transfugi" ascunși pe vapoare, printre mărfuri.

Cum să nu ne aducem aminte și de modul cum securitatea nu acorda avize (fără acestea nu se puteau efectua voiaje internaționale) celor ai căror părinți erau plecați peste hotare, sau erau preoți, presupuși dușmani ai poporului, sau ai căror vecini binevoitori declarau tot felul de baliverne cadristului trimis să se informeze despre navigatorul care poate crea mari probleme statului român, aspecte relatate cu poftă de locatari, deseori « inghițite » de prea-fericitul patriot securist, care erau atașate la dosar. Dacă nu aveai "aviz" făceai doar "Alimbări" între Constanța și porturile dunărene sau și mai rău, numai "Șantier" unde făceai foame pe rupe, chiar și o hepatită de la apa nepotabilă rămasă prin tancuri sau luată de pe cheu și pierdeai vremea fără să-ți desfășori activitatea pentru care erai pregătit și pentru care ai ales marina, adică să navighezi pe mările și oceanele lumii.

Marinarii din flota comercială care au fost umiliți, nu au mai avut chef, din silă, sătui de atâția ani de "pușcărie plutitoare" sau fiind preocupați de mare, de muncă sau de bunăstarea familiilor, să dezvăluie numele (unii chiar cunosc numele securiștilor, turnătorilor de pe uscat și de pe mare), alții chiar dacă erau anchetați, nici măcar nu au avut cum să cunoască numele acelor anchetatori.

Măcar acum poate se va face lumină și poate vor fi demascați acești jalnici apărători ai regimului comunist care prin activitatea lor de poliție politică au adus prejudicii meseriei de marinar, o meserie mult prea europeană și internațională pe care ei nu ar fi fost în stare nici o dată să o practice.

Să vedem ce tipuri de "competiții" nesportive, forțate (impuse de unele foruri externe sau dictate la comandă internă), puternic mediatizate, ne rezervă viitorul, probabil că se va face ceva vâlvă și cu averile colosale ale unora, dobândite în mod mai mult sau mai puțin licit, deși organele în drept, de-a lungul timpului, ar fi avut toate căile legale de acțiune; trebuiau doar să-și facă meseria pentru care sunt plătite din bani publici.

Noiembrie 2006

Nicolai Stănciulescu
Ofițer maritim punte

Să glumim

Cel care, toată ziua
E activ ca o albină,
E puternic ca un taur,
Muncește precum un cal,
Și care seara se-ntoarce
rupt de oboesală precum un câine,
Ar trebui să consulte un veterinar, căci este foarte
probabil să fie un bou.

E pe moarte Don Corleone, în jurul lui toți capii mafiei adunați pentru ultima dorință. La un moment dat :

- Don Giorgio, Don Giorgio
- Da, Don Corleone
- Ia piciorul de pe furtunul de oxigen !!!

Legea Civilizației : Pentru o civilizație este mai bine ca ea să se scurgă în canal, decât să iasă din el.

Întrebare filosofică a românului : Oare există viață înainte de moarte ?

"AMINTIRI DIN CANARE"

(3) "Botezul Atlanticului"

Eram de-acum în cea de a doua zi de marș cu "Delta Dunării" spre sud, spre zona de pescuit, când au început să răzbată ici-colo crâmpie de vorbe despre "botezul de mare" al novicilor. Numărându-mă și eu printre "novici" în ale oceanului, m-am dus în cabină și mi-am luat măsuri: am scos tot de pe mine, am îmbrăcat o salopetă subțire și am hotărât să mă strecor neobservat pe punte ca să văd ce se întâmplă.

Ca să nu fiu luat pe nepregătite, am zis că e mai bine să ocolesc intrarea principală "la mașină", așa că m-am strecurat în bordul celălalt și, nevăzând pe nimeni pe coridor, am pornit spre ieșirea pe punte, atent la vocile care se auzeau de acolo. Nici nu am simțit când în spatele meu s-a deschis cealaltă ușă de la mașină, și n-am auzit că s-a amplificat zgomotul motorului. Când mai aveam doar câțiva pași să ies pe punte, m-am trezit cu apă pe cap dintr-o găleată și am auzit vocea unuia din ofițerii mecanici: "Ți-am zis că eu îți sunt nașul". M-am întors și l-am văzut dispărând, râzând, pe ușa spre mașină.

Temându-mă că pe coridor mă așteaptă și alte surprize, din două salturi am fost pe punte. Greșită alegere! Nici n-am apărut bine pe punte, că un jet de apă m-a luat în primire, în hohotele de râs ale celor adunați acolo. Ca să-mi păstrez echilibrul a trebuit să mă agăț de tot ce mi-a ieșit în cale, până când cel cu manica a găsit o nouă victimă. Scăpat de atenția celor din jur și scuturându-mă ca un cățel, mi-am zis că botezul s-a terminat și că cel mai sigur loc unde să mă zvânt puțin, ar fi la bucătărie. Când am ajuns, în bucătărie se afla numai ajutorul de bucătar, un lipovean simpatic, înalt și spătos, cu care stătusem de câteva ori de vorbă. M-a întâmpinat, râzând, m-a întrebat cum a fost botezul și mi s-a părut că se întoarce la ale lui. Spun că mi s-a părut, pentru că în timp ce ocoleam plita îndreptându-mă, nici eu nu știu de ce, spre hublou, m-am trezit cu o adevărată cascadă în cap. Când m-am întors, l-am văzut cu o oală de vreo 40-50 l. în mână și l-am auzit spunând "Asta a fost apă dulce, ca să spălăm sarea".

De data asta am zis că într-adevăr ajunge și m-am refugiat în cabină. Am stors salopeta în chiuvetă, m-am îmbrăcat cu haine uscate și m-am pregătit să-mi primesc nașii. Știam încă din Las Palmas că după botez trebuie să-ți cinstești nașii, așa că eram dotat din timp cu tot ce trebuie.

În timp ce-mi făceam de lucru prin cabină, așteptându-mi musafirii, se anunță la difuzor că toți cei nou botezați sunt chemați de comandantul navei pe "Comandă". Când am ajuns, am fost surprins să văd o tavă cu pahare pline și pe comandat în uniformă – lucru care nu se prea întâmpla în larg. Erau prezenți și toți ofițerii liberi din cart.

Știindu-l pe comandant nebăutor, precum și faptul că nu tolera băutura la bord, ne-am mirat când, după câteva cuvinte adresate sărbătoritorilor, ne-a spus să luăm fiecare câte un pahar și să le dăm peste cap toți odată. Abia când lichidul din pahar îmi curgea pe gât, în hohotele de râs ale asistenței, am înțeles totul. În pahare era apă de ocean, colorată numai cu puțin coniac.

După acest ultim "botez interior", comandantul ne-a înmănat "CertIFICATELE DE BOTEZ". Întrucât nu era vorba de trecerea Ecuatorului, navele românești de pescuit oceanic operând, în

acea perioadă, numai în emisfera nordică, certificatele de botez – ale căror texte erau inspirate din certificatele comandanților sau ale unor ofițeri mai vârstnici – erau adaptate corespunzător.

Iată textul unui asemenea certificat: <<CERTIFICAT DE BOTEZ

Noi, NEPTUN, POSEIDON, NEREUS, OCEANUS și PROTEUS, bătrânii Zei ai mărilor și oceanelor, care prin grația lui Zeus stăpânim toate împărățiile apelor, cu tot ce mișcă sub apă și pe apă,
HOTĂRÂM:

Trecerea marinarului..... în preacinstita tagmă a "LUPILOR DE MARE", după toate datinile marinărești, ca urmare a ieșirii cu succes în Oceanul Atlantic, fiind botezat la porunca noastră, în zodia Aries, anul 7498 de la facerea lumii.

Fi-va el protejat de azi înainte de sfinții protectori ai marinarilor Barbara, Brigitta și Nicolae, precum și de zeii apelor (...), împotriva furtunilor, cicloanelor, cașaloților, rechinelor, caracatițelor, răului de mare, cântecelor ademenitoare ale sirenelor, piraților și Olandezului Zburător

Prin voia și la porunca noastră, s-a încheiat prezentul act, semnat și parafat în Imperiul apelor Oceanului Atlantic, în al 7498-lea an al domniei noastre, dând susnumitului, drept netăgăduit de a naviga în toate apele, mările și oceanele Emisferei Nordice.

La sosirea în porturi va aduce jertfe pe altarul lui BACHUS, zeul băuturilor, plăcerilor și desfătărilor.>>
Mihai Lucian CĂCIULEANU - Ofițer electrician

Noile șapte minuni ale lumii

Noile șapte minuni ale lumii

De mai bine de un an oamenii din lumea întreagă votează pe www.new7wonders.com, pentru a alege noile șapte minuni ale lumii. Rezultatul final va fi dat publicității în cadrul unei ceremonii grandioase, transmisă în direct de la Lisabona pe **07.07.2007**. Până în prezent, în topul provizoriu se află în funcție de numărul voturilor :

-Stonehenge, Statuia Libertății, Opera din Sydney, Turnul Eiffel, Taj Mahal (India), Marele Zid Chinezesc, Statuia lui Iisus din Brazilia.

VIRTUȚI de miniFUSTĂ

Să fie suficient de scurtă pentru a atrage atenția și suficient de lungă pentru a acoperii restul.

Semnalate de **II. BARBU**, după „Compact”

Vine un agent electoral la casa de nebuni și le povestește nebunilor cât de bine e în țară și cât de bună e conducerea actuală. Toți bat din palme, numai unul stă nemișcat.

- De ce nu bați și tu din palme?

- Eu sunt medicul!

ÎN MARȘ cu VIAȚA,

Apa trece peste corpul obosit al navei,
Un pescăruș suspină în înalt, despărțindu-se de uscat.

Valurile se reped vuid unul după altul,
Într-un ritm albastru
Soarele zâmbește agățat printre nori.

Corabia duce suferind încărcătura grea,
trosnind.

Valurile vin și pleacă, după cum au făcut-o
întotdeauna.

Noi cei prinși între valuri lângă sacii de marfă,
SPERĂM,
La cerul albastru pictat cu steluțe.

Și vremea trece printre stele.
Iubim, murim și iar trăim în lumea cea de ape
plină,
Matrozi cu bărbile lăptoase,
Ce iarna cântă printre stele.

Și briza vine unduioasă,
Ștergând aleanul de pe buze.
Un vânt de bine, ne dorim
Să trecem iară printre ele.
Să navigăm, uitați de doruri și amaruri.
Cart bun matroz bătrân.
Și viața trece peste ape.

UITAȚI – ZĂMBIȚI – TRĂIȚI
C.R. CAZACU

Și așa îmi vine câte odată, să dau cu cuțatu-n piatră,

04.07.1997

Florin GUSMAN

E dimineață, cel puțin așa pare, pentru că afară nu s-a luminat încă de ziuă, iar ceasul care tocmai a sunat, anunțându-și ora lui și nu pe cea reală, mă determină să zăbovesc puțin. În noaptea care tocmai a trecut, alarmele mașinilor declanșate de vînt sau hoți și-au făcut recitalul obișnuit, completat din când în când cu nunțile pisicilor sau cîinilor care se țin lanț în ultima vreme, sfidând așa zisele ceasuri biologice.

Pierd câteva clipe, să mă hotărâsc dacă mă dau jos din pat sau nu. Nu am de ales, mă dau jos fie ce o fi, după care mă reped în baie, mă așez, apoi trag apa.

Dau drumul la apă să mă spăl. Robinetele ripostează pentru deranjul produs. Constat că în urma celor câteva sunete furnizate de robinet, **în chiuvetă se năpustește un lichid care nu are nici una din proprietățile apei**. Aștept, nu am de ales. În sfîrșit, apare apa, dar ghinion nu are temperatura dorită așa că într-un sfîrșit termin procedura din baie. **Zâmbesc**.

Mă îmbrac rapid, înșfac geanta și ies pe ușă spunând "**Doamne Ajută**".

Primul contact, cu liftul care este ocupat, încerc la al doilea, dar doi vecini care nu s-au văzut de aseară stau de vorba în ușa liftului la un etaj superior. Grăbit fiind, bat în ușa liftului - Răspunde cineva: **Vine, Vine**. Renunț. Plec pe scările pline de urme ale civilizației de cartier. **Zâmbesc**. Deschid ușa blocului și **pășesc atent să nu mă sparg**. Deh!, bieții cîini de apartament și prieteni devotați ai omului și-au găsit dușmani tocmai în stăpânii lor.

Acest fapt, determină abundența de volume mici sau mari în culori pastelate, predominând bejul sau maroul răspândite peste tot, uneori chiar și în holul blocului. Încerc să mă strecur printre blocuri spre intersecție, foarte atent pe unde calc, cu privirea pe sus să nu-mi cadă pe cap ceva. Pe jos zăresc câteva tampoane cu semnături menstruale ce completează peisajul pastelat. **Zâmbesc**.

Un alt contact cu strada; în intersecție, caut să mă protejez trecând pe marcajul pietonal de la stop, dar ghinion, se pare că de ieri, de când am ajuns acasă, s-a modificat legislația referitoare la circulația pe drumurile publice : noțiunile de sens de mers sau intersecție dirijată prin semafor au dispărut. **Dau prioritate metalelor și emanațiilor care le conduc, pentru că, eu fiind alcătuit în proporție de 80 % din apă, nu am de ales. Zâmbesc**.

Ajung la metrou. Cobor scările printre aurolacii ținuți pentru moment la respect de purtătorii unor costume paramilitare. Scot cartela și o introduc în aparatul care-mi arată că pot trece. Pășesc hotărât și tot hotărât mă trezesc cu brațul de la turnichetul care tocmai s-a blocat, lovindu-mă într-un loc sensibil. Rezolv problema, mă deplasez spre ultimul vagon (unde mă urc de obicei) și ca un făcut ușile mi se închid în față, fără nici un anunț, iar garnitura pleacă spre gară. **Zâmbesc**.

Mă deplasez cu o altă garnitură și cobor la Gara de Nord unde nu e nimic nou, sau deosebit: tot aurolaci, șuti, cerșetori și lipsa oamenilor de ordine.

Ies la suprafață și trec pe o străduță mică altă dată aglomerată, acum o ruină **scormonită de niște constructori dibaci** care au săpat timp de 9 luni strada pentru a schimba magistrala de încălzire iar **acum au fost înlocuiți de alții care s-au năpustit pe un gârduleț dichisit** pentru a-l înlocui cu dale de la liniile de tramvai. Timpul trece; așa a trecut un an și jumătate pentru strada asta și cele câteva minute pentru mine necesare să ajung la serviciu printre gropi și haitele de cîini vagabonzi care au împânzit Bucureștiul.

Ajung în sfîrșit **în holul instituției**, unde ceasul din perete se pare că este fabricat de aceeași firmă cu cel de acasă.

Știu precis că am întârziat, intru în birou și salut în zeflema colegii; "**Bună dis de dimineață**", **fiecare mormăie câte ceva**, nu realizez, este răspunsul la salutul meu sau replica la vreun articol citit în ziarul pe care întâmplător l-a cumpărat cineva.

Surpriză !, Pe birou găsesc un petec de hârtie, pe care se afla o întrebare pusă de către șeful meu "**Dacă ți-ai găsit alt loc de muncă, spune-mi, pentru ca să scot postul tău la concurs?**". **Zâmbesc**. Iau hârtia respectivă, o mototolesc și o arunc la coș. Coș !.

Sună telefonul, ridic receptorul și enunț formula de prezentare a instituției, cineva în celălalt capăt al firului, îl simt, rămâne mut și nedumerit, totuși încearcă:

-Alo, nu-i radio TOTAL ?. -Nu, acest număr nu-l mai are de peste un an. **-Bine, dar ?**

-Adresați-vă ROMTELECOMULUI, să auzim de bine.

Mă așez și vreau să-mi fac o cafea, dar nu mai am zahăr drept pentru care refuz să mă împrumut, renunț la cafea și mă apuc de lucru.

Cineva din birou sparge liniștea citind din ziar un articol care începe invariabil ca orice articol care tratează evoluția prețurilor și care apare în mod curent de câțiva ani încoace **“Având în vedere recenta scumpire a benzinei toate prețurile vor exploda. Se preconizează că ...”**. Automat îmi vin în minte toate datoriile pe care le am. **Zâmbesc.**

La muncă! După așa o veste, mă apuc de lucru. Scot corespondența și pornesc calculatorul dar ghinion, a câta oară? nu avem curent la priză din cauza instalațiilor de aer condiționat care merg chiar și atunci când nu este cazul, arzând siguranțele din tabloul electric, **zâmbesc** și mă apuc să scriu de mână. Nu termin lucrarea de care m-am apucat și sunt chemat de urgență la director. Ajung în secretariat, salut și dau să intru în cabinet. Secretara mă oprește impacientată:

-Nu intra, este cu cineva din afară și mi-a cerut să nu fie deranjat.

Prima jumătate de oră am așteptat în picioare, după care m-am așezat pe un scaun încă pe atât. Având mult de lucru renunț **să fac radă**, ca prostul, fac o apreciere asupra urgenței și o rog pe secretară să mă sune când pleacă persoana din afară. Acceptă.

Nu ajung bine în birou unde un coleg mă aștepta cu receptorul în mână furnizându-mi informația: **Ești chemat de urgență la director.**

Mă întorc, intru direct, salut și directorul foarte distant îmi spune: **Știi că nu ai de lucru și te plictisești, așa că mâine pleci în delegație la Severin.** Vreau să-i spun mai multe despre lucrările neterminate, banii de deplasare, timpul necesar pentru a-mi lua bilete, documentarea pentru deplasare, dar după cum se uită pe fereastră îmi dau seama că aș vorbi ca și în alte dăți singur. **Zâmbesc**, mă întorc în birou unde mă apuc din nou de lucru.

Timpul trece și ridicându-mă de la birou să-mi iau o cană cu apă constat că am rămas singur, revelație!. Bună treabă, programul s-a terminat iar eu cel fără salariu de merit, prime, sau ore suplimentare pe statul de plată, încă muncesc.

Las totul baltă, după modelul guvernelor care se perindă pe la conducerea țării, îmi iau geanta, încui ușa și plec în viteză spre agenția de voiaj C.F.R. pentru a-mi lua bilet.

Ajung în fața agenției, intru, mă duc glonț la ghișeu pentru relația respectivă unde nu se afla nimeni, nu mă impacientez, aștept să apară cineva, zadarnic, **norocul nu îmi zâmbește**, fapt pentru care mă adresez la ghișeu Informații, unde aflu de la o persoană indiferentă că aștept degeaba, pentru că diagrama a fost trimisă la gară. Nu-mi este clar și pun o întrebare după părerea mea normală - De ce ?, la care primesc un răspuns la fel de indiferent dar ironic:

-Ce nu știți?, diagramele se trimit la gară cu patru ore înainte de plecarea trenului.

-Bine, dar trenul pleacă mâine dimineață la ora 7. **-Da, dar Agenția se închide la ora 20.**

-???? (eu), **Zâmbesc**, era ora 18, deci va trebui să rezolv problema a doua zi în gară. Cobor în stația de metrou cu dorința de a ajunge cât mai repede acasă. Imediat intră în stație o garnitură goală care se retrage. Ce mai contează, caut să-mi mențin cumpătul, drept pentru care sunt răsplătit imediat, vine o alta în care mă urc, dar staționează pentru două minute, după care se pune în mișcare. Ajung într-un sfârșit în fața blocului meu unde îmi aduc aminte că trebuie să iau pâine și apă minerală. După ce intru la repezeală într-un magazin din apropiere, din care mă aleg cu două sacoșe în mână, mă prezint la ușa unuia din lifturile scării pentru a urca la etajul 6, unde locuiesc. Apăs pe buton să chem liftul și aștept să vină, fără să ridic privirea spre partea de sus a ușii unde atârna un anunț scris de mână **Lift în revizie.** Mă prind, dar nu disper, gândindu-mă în timp ce mă deplasam spre cel de al doilea la **Ce or face cei care nu au lift sau au doar unul ?**. Aflu imediat: pentru că acesta se află la parter, dar are ușa scoasă. Nu am de ales, **nu-mi mai arde de zâmbit** și plin de energie urc pe scări gândindu-mă că: **Așa-mi vine câte odată să dau cu cuțatu-n piatră!**

Așteptăm în continuare: propunerile, sugestiile și articolele dumneavoastră
Pentru relații : Tel/fax: 319.61.05 Nicolai Stănculescu sau Florin Gusman 8